

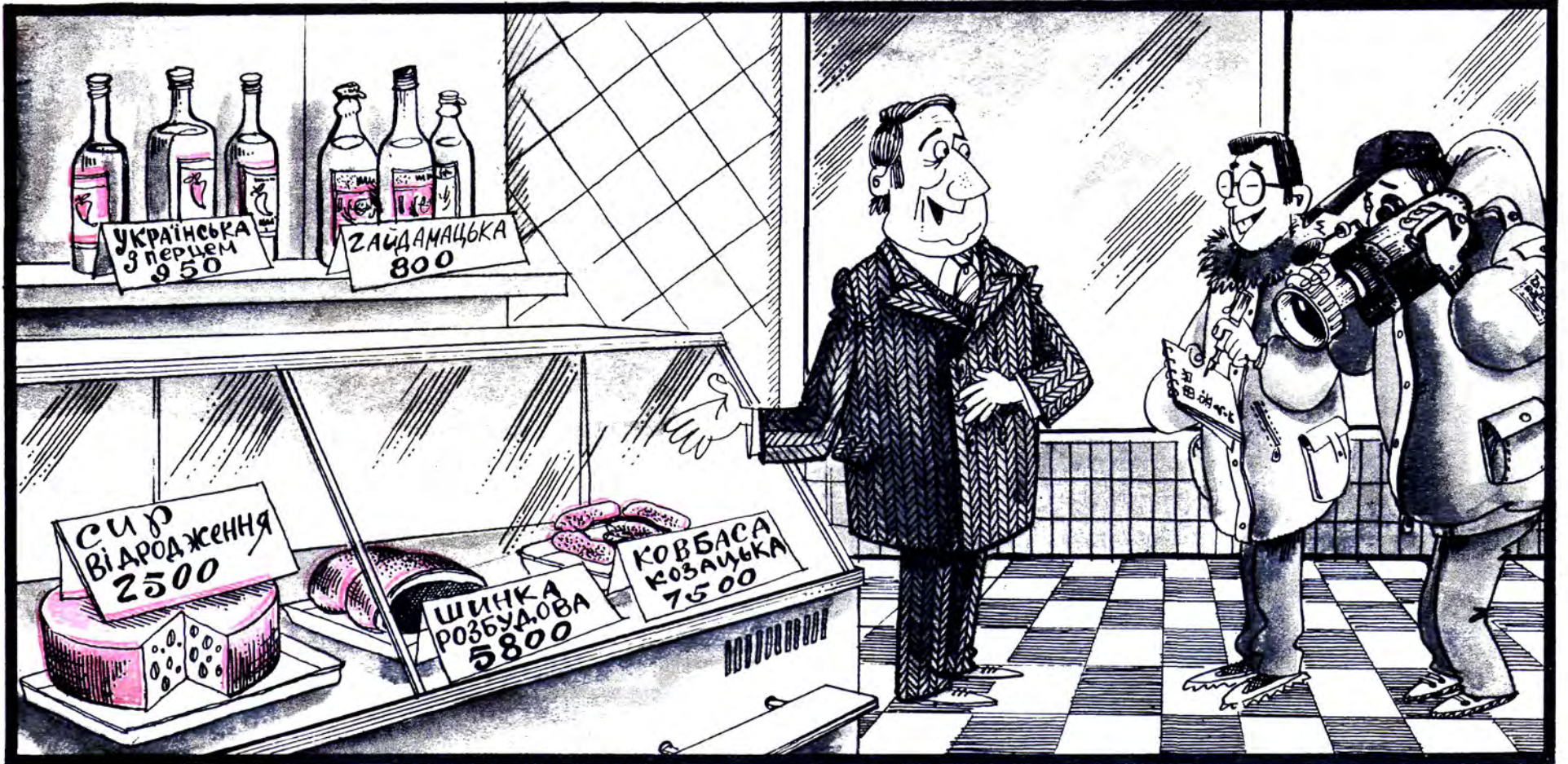
1993

перець

№ 2

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Ми поєднали і ціни, і турботу про духовне відродження нації!

СПІВОМОВОЧКИ СТОСОВНО ОБСТАНОВОЧКИ

Ой, дива, дива, дива
з нами відбуваються:
як ціни піднімаються —
так все в нас опускається!

Всюди — шопи, шопи, шопи,
в них товар на всі смаки,
та прикрити нічим тіла
нам, панове земляки!

Думав я шматочком сала
зранку розстаратися.
Я до нього прицінився,
а воно — кусатися!

Вільний ринок! Підпрямайся,
поспішай, часу не гай:
сам до нитки роздягайся,
але й інших роздягай!

Я тепер свою Даринку
причутиму до ринку:
— Не наллеш,— кажу,—
сто грам,— то й полочки не віддам!

— Пропивай собі, мій милий,
сам свою полочку,—

а я вже приватизувала
іншого голубчика!

А я Варка-куховарка,
я на кухні нидію.
Оберіть мене в парламент,
у саму президію!

Гей ти, Варко, йди на кухню —
дай борщам варитися,
а в парламенті й без тебе
є кому сваритися!

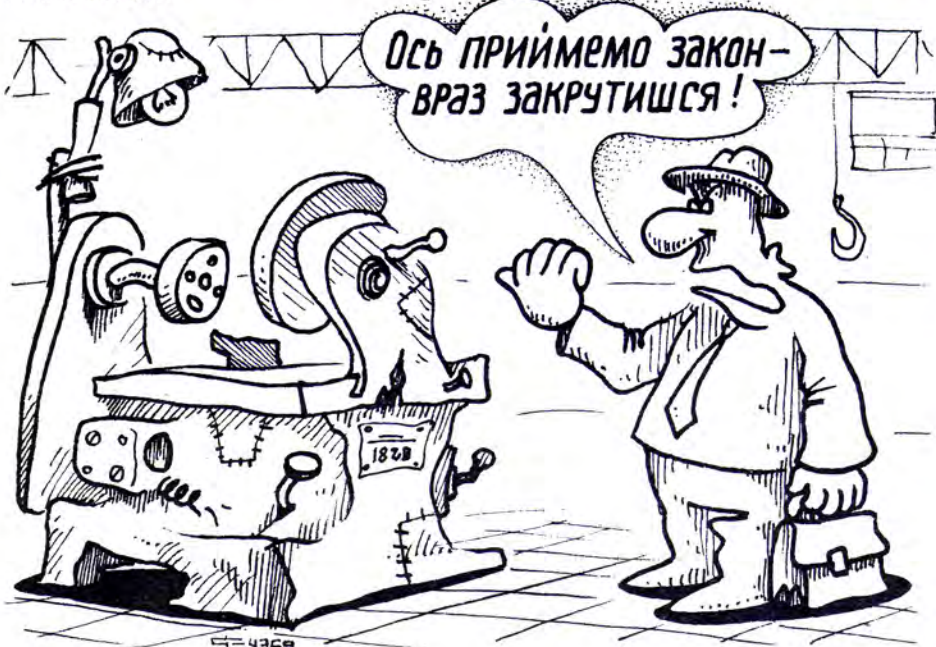
Ми нову епоху творим —
геть в зубах нав'язлий сором!
Геть святенництво і стид,
здраслуй, сифіліс і СНІД!

Паровоз наш так летів —
тарарах — і просто в рів.
Та зате вже й дітки знають:
паровози — не літають.

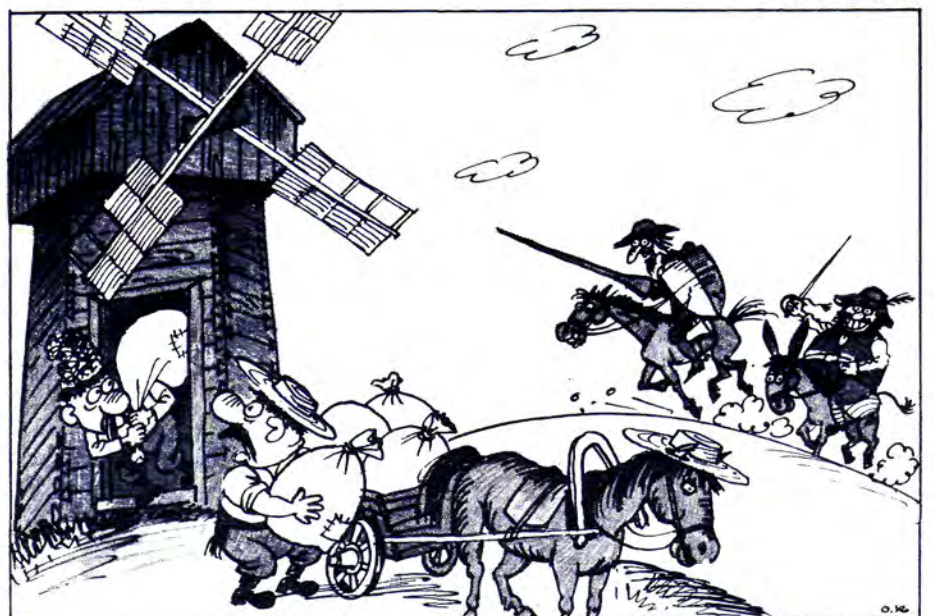
Песик ловить власний хвіст,
поки не замориться.
Так держава наша рідна
з мафією бореться!

Співомовкнув
Охрім ЦИБУЛЯ.

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. О. КОХАНА

— Знову ці рекетири їдуть!

Сьогодні всім нам до повного щастя не вистачає багато чого. Очеретинському заводу будматеріалів, приміром, не вистачало трьох тисяч. Доларів. І очеретинці попросили їх позичити у Ясинуватського машзаводу.

Що таке три тисячі «зеленьких»? Для західних людей — тьху: це сума, щоб кілька разів переночувати в готелі. Зате для наших підприємств (не кажучи вже про окремих громадян) — ціле багатство. А раз так, то добрі ясинуватці, йдучи назустріч сусідам, ґрунтовно себе підстрахували.

Тобто — складаючи угоду про позичку, вони записали, що 3.150 доларів (150 — збір банку за оформлення операції) Очеретинський завод сповна поверне рівно за місяць. Якщо ж не поверне в строк, то за перший місяць прострочування сума боргу подвоюється, за другий — потроюється й т. д. Ось так круто взяли! Щоправда, можна було повертати й не доларами а карбованцями, та зате — за біржовим курсом.

І ось — сталося: завод вляпався! За півтора місяця спромігся повернути лиш 1.600 доларів. А тому за два місяці сума боргу потроїлась. До погашення Очеретинському заводу будматеріалів було пред'явлено 7.850 доларів, або ж 1,2 мільйона карбованців.

Борг погашено не було, і Ясинуватський машзавод звернувся до Донецького арбітражного суду. Суд задовольнив позов, і тепер очеретинцям, окрім суми основного боргу, доведеться викласти ще й 120 тисяч держмита — себто десять відсотків од позивної суми, а всього — 1,3 мільйона карбованців!

ПОПЛИВЛИ „ДОЛЯРИКИ“

...і лишився в дурнях обібраний колектив

Така от валютна історія. У неї, сказати б, три боки: фінансовий, юридичний і — моральний.

Оборудку вчинило керівництво — директор Очеретинського заводу А. В. Гончаров, — а постраждав матеріально колектив підприємства. У наш напівринковий час майже півтора мільйона карбованців були б йому, либонь, зовсім не зайвими, знадобились би і на зарплату, і на інші невідкладні потреби. А тому заводчанам, безумовно, зовсім не зайве розібратися: а куди ж оті долари пішли, й чому борг не було погашено зразу?

І ось тут впливає дуже цікава обставина. Виявляється, є ще одна угода: між Очеретинським заводом і його вищою керівною одиницею — концерном «Донецьбудматеріали». А в тій угоді, скріпленій підписами того

ж А. В. Гончарова і генерального директора концерну В. Н. Сухиніна, занотовано таке: «Концерн зобов'язується перерахувати 3 тисячі доларів Ясинуватському машзаводу і 150 доларів експортно-імпортному банку за проведення операції».

Із цієї угоди стає цілком зрозуміло: з якоїсь причини керівники концерну були дуже зацікавлені, щоби підприємство таки добуло-позичило ті долари. Проте відповідати за борг разом із заводом концерн і не збирався.

— Бачите, — розтлумачує арбітр В. І. Матюхін, — у цій угоді взагалі не сказано, по-перше, коли концерн «зобов'язується перерахувати долари», по-друге, що він робитиме в разі прострочення. Ну, а головне — підписано цю угоду було вже після того, як термін повернення боргу давно минув...

Така от фільчина грамота!
І все ж таки: для чого ті злощасні долари знадобилися Очеретинському заводу будматеріалів? У документах, представлених арбітражному суду, сказано коротко і неясно: «Для своїх потреб». В угоді ж, підписаній генеральним директором концерну В. Н. Сухиніним, мета вже конкретніша: «На командировочні витрати».

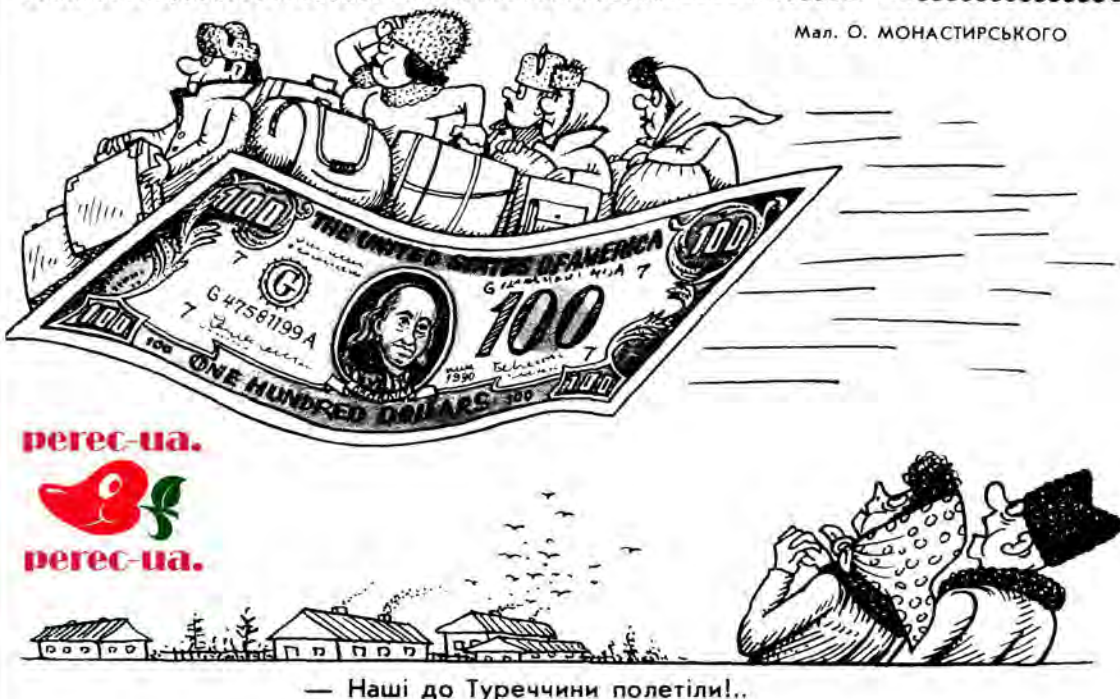
Пам'ятаєте у класика: «Злі язики — страшніші пістолета». Так от, злі язики твердять, що долари знадобилися трьом керівникам — Очеретинського заводу, його начальницькому концерну «Донецьбудматеріали» і їхньої ще вищої організації в Києві. Знадобилися для закордонного воюжу, котрий мав досить віддалене відношення до інтересів служби. Знаєте, чи не в кожній такій мандрівці, як і в інших подібних «міжсобойчиках», є той, хто платить, а є почесний учасник, від якого доля платника дуже й дуже залежить...

Але, повторю, то — язики. Заінтересовані ж особи, сиріч — учасники мандрівки, не поспішають розкривати свої службові й напіслужбові таємниці фейлетоністів. Не хочуть — і квит.

А от колектив, який без будь-якої вини так несподівано і крупно постраждав, цілком може з'ясувати: куди ж попливли і кому точно принесла радість закордонна валюта. Оскільки брав у борг один (чи троє), а розплачуватися чомусь повинно ой як багато людей. Яким і без доларових визисків дуже й дуже несолодко...

С. КУЗІН.

Донецька область.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

peres-ua.
peres-ua.

— Наші до Туреччини полетіли!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. О. ГУЦОЛА

— Ми освоїли новий вид послуг...

Говорять діти

МАШИНКА КУПАЄТЬСЯ

Оксанка (біля двох років) сидить на тахті і плаче.
— Дідусю, іди сюди.
— Чого це ти плачеш?
— А хіба ти не бачиш, що дитина їсти хоче?

* * *
— Де Іра? — запитує дружину про племінницю, яка живе у нас.
— Не знаю, — відповіла вона.
І раптом Оксанка:
— Пішла до хлопців! — І додала: — Дядю цюмать буде.

* * *
Ідемо на теплоході. Поряд пропливає невеликий катер.

— Дідусю, глянь: машинка купується.

* * *
Ідемо автобусом № 32 в Києві. Біля зупинки «Радгосп «Пуща-Водиця» дружина просить, щоб дали дорогу вийти. Всі стоять і навіть не ворухнуться. І раптом писклявий голос Оксанки:
— Люди! Випустіть мене!

Всі розсміялись і зразу ж дали дорогу.

* * *
Оксанка взяла материну сумку, взула її туфлі і йде до дверей.
— Куди це ти, Оксанко?
— В дитсадок на роботу.
— А ким ти там працюєш?
— Дитиною.

Зібрав М. БИБА.

Я БОЮСЯ!

ГУМОРЕСКА

Повечеряв, узяв газети. Шлунок перетравлює пісний борщ, а мозок — незалежну пресу. Ану, куди віють політичні вітри? Про що сперечаються наші депутати? Ось... Лаються. Демократи лають партократів, партократи — рухівців... Хоч недавно в одному кабінеті сиділи, клялись у вірності одній партії. Тепер розбили глека. Чогось не поділили і лаються. Праві лають лівих, ліві — середніх... Шукають крайнього. І ніхто не винен. Винні колись були, сякі-такі й перетакі. А ми ловкі!

Ось пише наш депутат. Той, що на передвиборних зборах до всіх лагідно й красиво посміхався. Тепер він плаче. У нього душа болить, що ми з вами — старці. А собі ще одну машину купив. Нову. По старій ціні. І другу квартиру одержав. У Києві. А дачу збудував під Києвом. Це — щоб нам з вами краще жилося. А хіба він один? Усі денно іночно піклуються про народ. Щодня по два закони приймають. Скоро законів на душу населення буде більше, ніж трусів і сигарет.

Перегорнув аркуш. Все про ринок. Ну, про це й читати не варто. Надивився. Тут ми йдемо вгору і вгору. І ще раз угору! Попереду ціни, а ми за ними. Гонка за лідером. Хто більше шкур здере з ближнього свого. Пишуть: «Ішого шляху немає». Авжеж! Ми завжди, як вівці, одним шляхом товпимось. Куди нас заманюють.

Поруч рубрика «Хочете — вірте, хочете — ні». Ось... Інопланетяни вкрали новітнього спекулянта, хотіли завезти в іншу Галактику. Мабуть, для розплоду. Та не встигли й до Місяця долетіти, повернулися. Відкупився. Вільно конвертованою валютою. Хочете — вірте... Я вірю. То такі, що відкупляться від будь-кого. І продадуть будь-кого. Як за валюту, то й рідного батька. Разом з чобітьми, пальтом і шапкою...

А ось НЛО сів на току. Пришельці нагребли три тонни соняшникового насіння. Сторож бачив, але не міг ні кроку ступити, ні слова промовити. Йому було пороблено. Він сам казав. Після того, як протверезився...

Пришельці, барабашки, темні сили... Страшно! Взяв іншу газету. І ту-ут! Екстрасенси, астрологи, чаклуни, хіроманти! А кажуть, нема пророка в своїй країні. Та всі пророкують! Один передбачає глобальне похолодання. Новий льодовиковий період. Інший — спеку. Навіть на Північному полюсі. І всі в одне — гряде кінець світу. Той обіцяє його через дев'яносто три роки і два з половиною місяці, той — у квітні двохтисячного, а один чекає кінця світу в кінці цього місяця. У четвер. Після дощучку. Будьте, мовляв, готові і спшіть покаяться. Еге ж! Хай каються оті! Фарисеї, луди, Іскаріоти й Понтії Пілати! Що Україну довели до ручки. Хоча їм кінець світу — до лампочки. Вони й на тому світі зуміють прилаштуватись у якійсь небесній канцелярії. У Бога чи в чорта, аби годівниця була. Та було що вкрасти.

Ану, що на звороті? Інформація... Обікрали кооператора... Вбили інкасатора... Жінка зарізала чоловіка... Чоловік повісив сусідку... Згвалтували п'ятикласницю... Зникла першокласниця... Втопили пенсіонера... Жах! Ану, далі...

Один поїзд не загальмував, а другий не встиг проскочити стрілку.

Сторожовий катер вплив аж на пляж. Є поранені й перелякани.

КАМАЗ попер на червоне світло, як бик на плац матадора. Накрив «Москвича» і «Яву» з люлькою...

Електровоз заїхав у депо. З тильного боку. Через глуху стіну...

Автобус (на щастя, без пасажирів) стрибнув із мосту в воду. І не вплив, бо глибоко...

Літак, навпаки, упав на суші. Тільки мокре місце лишилося...

Ну й пишуть! Волосся дибки стає. Ось про крадіжки... Виходить, крадуть усі, все і скрізь. Крадуть діти, дорослі й пенсіонери. Інші крадуть дітей і пенсіонерів. Навіть міліція краде. Але крадуть і міліціонерів...

Мені здалося, що хтось лізе у вікно. Щоб мене вкрасти. Узяв іще одну газету. Молодіжну. Чим тут освічують підрастаюче покоління? Та-ак... Інтерв'ю з безіменним рекетиром. О, жу-ук! Безіменний! Не назвав ні імені, ні прізвища, ні марки пістолета, ні номера карабіна. А ось... Уроки сексолога і поради венеролога. Для неповнолітніх. Прогре-ес! А то було, начеплять червоні галстуки і під барабан ать-два, ать-два... Тепер — ого! Ось... Чотирнадцятилітня повія ділиться чималим досвідом. Що-о розка-а-азує-є! Тут ось до пенсії дожив, а про таке не знав. А вона вже знає. Творетично й практично. Недарма співали: «Молодим усюди в нас дорога». А це? Три п'ятнадцятирічні шкети з ножами і ще мокрими носами зустріли одну п'ятдесятирічну жінку. У темному провулку. Затягли до парку...

Мої нерви не витримали і я заволав:

— Ряту-уйте-е!

Вбігла злякана дружина з кухні. З ножем. Мене аж затіпало.

— Кинь ножа! Негайно кинь! Я боюся!

— Чи ти з глузду з'їхав? — витріщилась жінка.

— Ще не зовсім, — кажу і показую на газети. — Винеси оце з хати. І спали. І ворота підіпри. Ломом! Рябка відпусти. Двері замкни на обидва замки. Оце вікно завісь ковдрою. Я боюся!..

Григорій ШИЯН.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

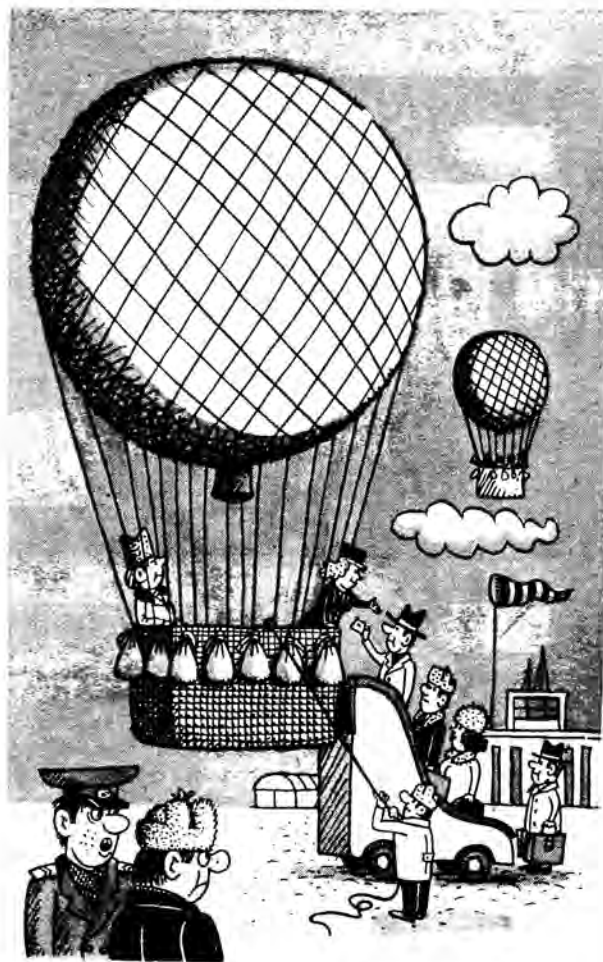
Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. А. ЮНА

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— А що поробиш, як пального немає!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Моська так мріяла про тверду лапу...

БЛЕФ

— Як ви могли стріляти, коли небіжчик кричав вам, що він не дикий кабан?!
— Я думав, що він блефує.

ЗВІРИНЕЦЬ

— Хто хоче на мені одружитись, має бути розумним, як змія, хоробрим, як орел, спритним, як тигр, сильним, як лев.
— Тоді він був би вісликом, якби на тобі одружився.

ХТО БІЛЬШИЙ

— Дивись, татку, великий верблюд і менший. Хто з них тато, а хто мама?
— Запам'ятай, синку! Більший верблюд — завжди тато.

НІЧОГО ДИВНОГО

Під час вечері господар гордо показує на рибну страву і каже гостям:

— Я витратив цілу годину, аби витягти цього лосося.
— Я не дивуюсь, — каже один з гостей. — Я також не вмію відкривати консервів!

ПОНОШЕНА

— Як, ти знов хочеш норкову шубу? Ти ж оцю лише рік носиш!
— А скільки її носила норка, ти порахував?!

Повідомив Ф. БОДНАР.

м. Чернівці.

ЮНИЙ ДИПЛОМАТ

Урок почався з того, що вчителька запитала:
— Віттю, ти чому вчора у школі не був?
— Батько після храму сильно захворів, і нікому було мене привести.
— А мати? Вона ж у тебе після обіду працює...
— Та в сусідки фарби не було, щоб синці замазати.

Повідомив І. ФОМІН.

м. Одеса.

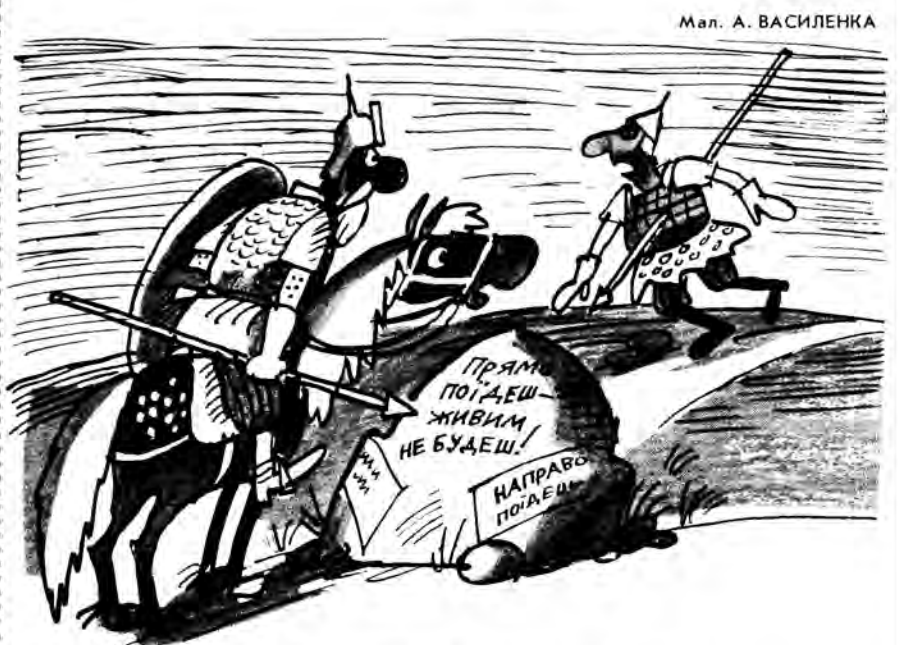
НАРОДНІ УСМІШКИ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ану давай ділитися, бо складу акта, що ти звідси м'ясо тягаєш.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Виявляється, не все, що пишуть, — брехня.

Мал. Т. ЗЕЛЕНЧЕНКО

ІРОНІЗМИ

● Досвід — найкращий вчитель... Але дуже дорого бере за уроки...

● Чим більше туману в голові, тим сильніший вітер у кишені.

Олександр СУХОМЛИН.

ж. Херсон.

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Лікарю, у мене серце у п'яти пішло...

Життя на буферах

Понад усе я люблю мандри. І в цьому захопленні не самотній. Побувайте на будь-якому вокзалі — автобусному, залізничному, в аеропорту, — і ви переконаєтесь, що мої уподобання поділяє увесь наш вільний народ. Ідуть бозна-куди — до родичів у Бірку, по яблука в Христинівку, у парламент до столиці, у невідомий край від аліментів. У цьому ділі важлива сама по собі замислена справа, але не менш вагома у своїй принадності й подорож.

Це й не дивно. Подорож — навіть весільна — дає новизну вражень, виховує у вас кмітливість, наближає до фізичної досконалості, гартує, ніби стару пательню, і здружує, як палата у травматологічній лікарні.

Я постановив собі навідатись до Києва — що там у світі нового? Зі Львова це зробити легше, ніж посваритись у черзі — поїздів до столиці тьма-тьмenna. Замовив квитки туди-сюди. І коли їх вкуповував, відразу ж зіткнувся з новинкою. Туди мені дали квитки на фірмовий, швидкий 92-й поїзд, а назад — на маловідомий 687-й. Але при цьому попередили, що зворотний квиток дійсний лише до станції Красне. Я здивувався, бо від неї до Львова ще година їзди. Отож виникне певна незручність. Касирка заспокоїла, мовляв, виганяти не будуть, якщо доплатите кондуктору. Але навіщо доплачувати кондуктору, якщо можна доплатити сповна тут, на місці, у касі попереднього продажу квитків?

У відповідь на це запитання касирка розвела руками, наскільки дозволяла їй комірчина каси. «Можливо, у цьому позначаються нові ринкові взаємостосунки на транспорті», — подумав я і заспокоївся, бо горюю стою за реформи.

Вранці прокинувся десь біля Фастова від того, що в нашому купе голосно з'ясували стосунки Мар'яна і Луїс-Альберто. Вона прийшла до нього, щоб

сказати нарешті, що Бето — їхній спільний син, але він не зрозумів її благородних намірів і натякнув, що вона — хвойда. Що й говорити, напружена сцена. І, мабуть, для того, аби пасажир швидкого поїзда не прогавили жодного слова, поїзд пішов повільніше, щоб не докучав голосний перестук на стиках рейок. За цей час нас обігнало кілька поїздів і навіть один зі Львова, такий собі пасажирський.

Подібна увага до мандрівників була справжньою новинкою і зворушувала до глибини. Раніше, пам'ятається, по поїзному радіо передавали останні вісті, веселі куплети і водночас розносили чай. Тепер ми гуртом переживали, чому все-таки «Багаті теж плачуть». Нарешті, голосом Рамони, яка ще десь у перших серіях безкінечного телефільму, мабуть, наїлася скла, з радіовузла повідомили, що ми — в Києві. Відмінний розрахунок: закінчення звукової трансляції фільму співпало із завершенням поїздки. Запізнилися лише на якусь годину.

У роздумах про новинки в обслуговуванні на транспорті я потонував у столичному вурі, щоб завтра увечері відправитись у зворотню путь.

Доба минула. Я знову на київському вокзалі. — Тю! — вигукнула мій товариш, першим зайшовши до грандіозного вестибюля.

Це «тю», яким на сході України передають надзвичайно широку гаму непідробних почуттів, відгукнулося в моїй западенській душі більш конкретним щодо обставин «холера!». Натовп у вестибюлі був таким щільним, що поле Куликівської битви, на якому від тісноти загинуло по половині ворогуючих армій, здалось би пустельним бульваром. І ми встряли в цю битву.

— Бережи кишені! — гукнув мені провожатий. — Шпана робить «малу купу», щоб почистити гаманці!

Це були останні слова товариша, бо наступної миті ми виявились настільки спрессованими, що звуковий обмін враженнями став неможливим. Нас кудись носило, розвертало, кілька разів викидало з вестибюля. «Щось забагато в столиці шпани», — час від часу снувалися в голові правоохоронні думки. «Але як вона чистить кишені, якщо не можна поворожувати рукою?!» Нарешті ми потрапили в якусь

течію, яка винесла нас на сходи і поволокла у прохід до перонів. Зрештою ми опинилися біля виходу на восьму колію, хоча нам треба було на третю...

Потрапили ми на перон чисто випадково. Якийсь здоровань з групи спортсменів зачепив мене за шию велетенською валізою і витягнув з приміщення. Мій товариш опинився на пероні за нез'ясованих і досі обставин. Полегшено зітхнувши, ми повернули голову до третьої колії, але... на ній стояв поїзд до Луганська.

— Тю! — сказав товариш, передавши ще глибші почуття, ніж першого разу. У мене ж вони висікли ціле словосполучення — «холера ясна!»

Зрештою виявилось, що мій поїзд стояв на другій колії, а не на сусідній, як написано в довідкових таблицях вокзалу. І щойно ми хотіли по-простому вилаятися, як поїзд рушив.

— Тю! — почувся знайомий вигук. І я знав, чому він пролунав. Ще у Львові я записав на квитку точний час, коли 687-й має вирушити з Києва. На львівському табло стояло — 20 год. 36 хв. А ми почали рухатись на сім хвилин раніше.

«Чому б це так?» — довго розмірковував я у вагоні, кутаючись у ковдру, позаяк у тамбурі не було шибки у вікні, і боярсько-мотовилівський вітер бавився за вухом волоссям. Не знайшовши відповіді, розговорився про вокзальну тісноту, яку мій товариш пояснював витівками кишенькових злодіїв. З'ясувалось, що на вокзалі у Києві ввели плату за перебування у залах чекання. А пасажир цього не сприйняв, і щоб не платити, почали скупчуватися у вестибюлі та переходах до перонів. Боже, як усе просто, коли воно геніальне, як плата за дубову лаву на вокзалі.

Мандрівка тривала.

В. ПАЛЬЦУН.

Від редакції. Виключно для керівників Львівської і Південно-Західної залізниці. Якщо вас, добродію, зацікавлять подробиці цієї та інших колійових мандрівок, «Перець» надасть вам додаткові матеріали — художні й документальні.

Василь СИМОНЕНКО
(1935-1963 рр.)

СМІХ — НЕ СТАРІЄ!

Літературні критики часом не уявляють слова «поет» без якогось епітету: відомий, видатний, талановитий, геніальний... У процесі посивіння чи облісіння майстра красномовства епітети, якщо можна так сказати, стають вагомішими і барвистішими.

Василь Симоненко прожив коротке і нелегке життя. Але коли називаєш його ім'я, то розумієш, що воно не потребує епітетів. Це — просто Поет.

Поет України.
«Народ мій є! Народ мій завжди буде! Ніхто не перекреслить мій народ!» — сказав він ще тоді, коли з нас намагалися витруїти майже все українське.

Василь Симоненко — один з небагатьох наших письменників, якого по праву можна назвати народним. А оскільки наш народ ліричний і мудрий, веселий й іронічний, то не дивно, що «гострий плуг» поета клав і сатиричну борозну.

Пропонуємо читачам поки що невеличкий укіс з тієї глибоко ораної ниви.

Михайло ПРУДНИК.

СЕБЕ Ж НЕ ВИДНО

Олень із Барана хотів покепкувати:
— Який же ти, — сказав йому, — рогатий!

ЧИРЯК

Чиряк на шиї в чоловіка запишався:
«Чи ба, якої шани я діждався!
Про мене більш за все господар дбає:
Бинтами вкутає, на сонці вигріває,
Щодня до мене прикладає мазь —
Живу на шиї в нього, ніби князь!»
Розумний, бач, який! Але того й не розуміє,
Що не з добра ж господар його гріє.

ХМІЛЬ НА ДУБІ

Довівся якось Хміль аж до верхів'я Дуба
І, зиркнувши на світ з такої висоти,
Надуся вельми, закопив губу
Та й став ректи:
— Хвала мені!
Тепер я вже при чині —
Не те, що вивсь раніше по тичині.
Тепер я на такій височині,
Що неможливо вже не заздрити мені.
— Мовчав би ти, базікало ледаче,

Ціна твоєму росту — гріш.
Куди б не вибравсь ти, одначе,
Нікчемою зоставсь, як був раніш.
Який би виріс ти, охота подивитись,
Коли б не мав по чому витись?

Це, певне, Дуб сказав. А жаль,
Я б ці слова поставив за мораль.

ОДНОМУ САТИРИКОВІ

Господь на смерть його прирік,
Велів камінням привернути
За те, що прагнув чоловік
В калюжі глибоко пірнути.

* * *

Торжествують:
Він не помилявся,
Не змочив —
Ні разу! —
Підшов,
Проти вітру —
Жоден раз! —
Не пхався...
Але ж він нікуди і не йшов!

ПЕРЕСТОРОГА СЛАВОЛЮБЦЕВІ

Одійде в морок підле і лукаве,
Холуйство у минувшину спливе,
І той ніколи не доскочить слави,
Хто задля неї на землі живе.

ЮВІЛЕЙНИЙ ЄЛЕЙ

Збіглись кури та індки,
Підняли страшний базар:
— Слава Півневі навіки!
— Півень!
— Півень!
— Ювіляр!
Крекчуть селезні з заплави,
Гуси хлипають з Дніпра:
— Ювіляру вічна слава!
— Слава генію!
— Ура!
І розчулено ридас
Із трибуни Горобець:
— Рівних Півневі немає,
Півень — перший наш співець!
Молодець!
Станьте, птахи, на коліна!
Заздрить Півневі, півні!
Він співає солов'їно
Голосні свої пісні.
Дай вам боже стільки сили,
Щоб по разі на віку
Ви, як він, сказати зуміли
Голосне, дзвінке, стокриле,
Граціозне, свіже, миле,
Дуже мужнє й дуже сміле,
Сонячне
«Ку-ку-рі-ку!»

Ніби роси-росяниці,
Сльози капають з очей,
Мов навчилися ці птиці
Ювілеїти в людей.

**МАНДРІВКА ПО ЦВИНТАРЮ
Низка епітафій**

БЮРОКРАТОВІ

Тепер спокійно можна спочивати,
Ніхто його не потурбує вже —
Від клопотів щоденних бюрократів
Смерть-секретарка пильно береже.
Робить їм, правда, нічого обом —
Ніхто до них не рветься на прийом.

БРЕХУНОВІ

І в спеку, і в мороз
Тут всяк сказати вагається:
Чи він умер всерйоз,
Чи тільки прикидається?

ПЛАЗУНОВІ

Цей плазував на череві
І догоджати звик,
Начальникові килимом
Під ноги слав язик.

Тепер з могили темної
Благання шле у світ:
«Переверніть, о людоньки,
Зі спини на живіт!»

ХАБАРНИКОВІ

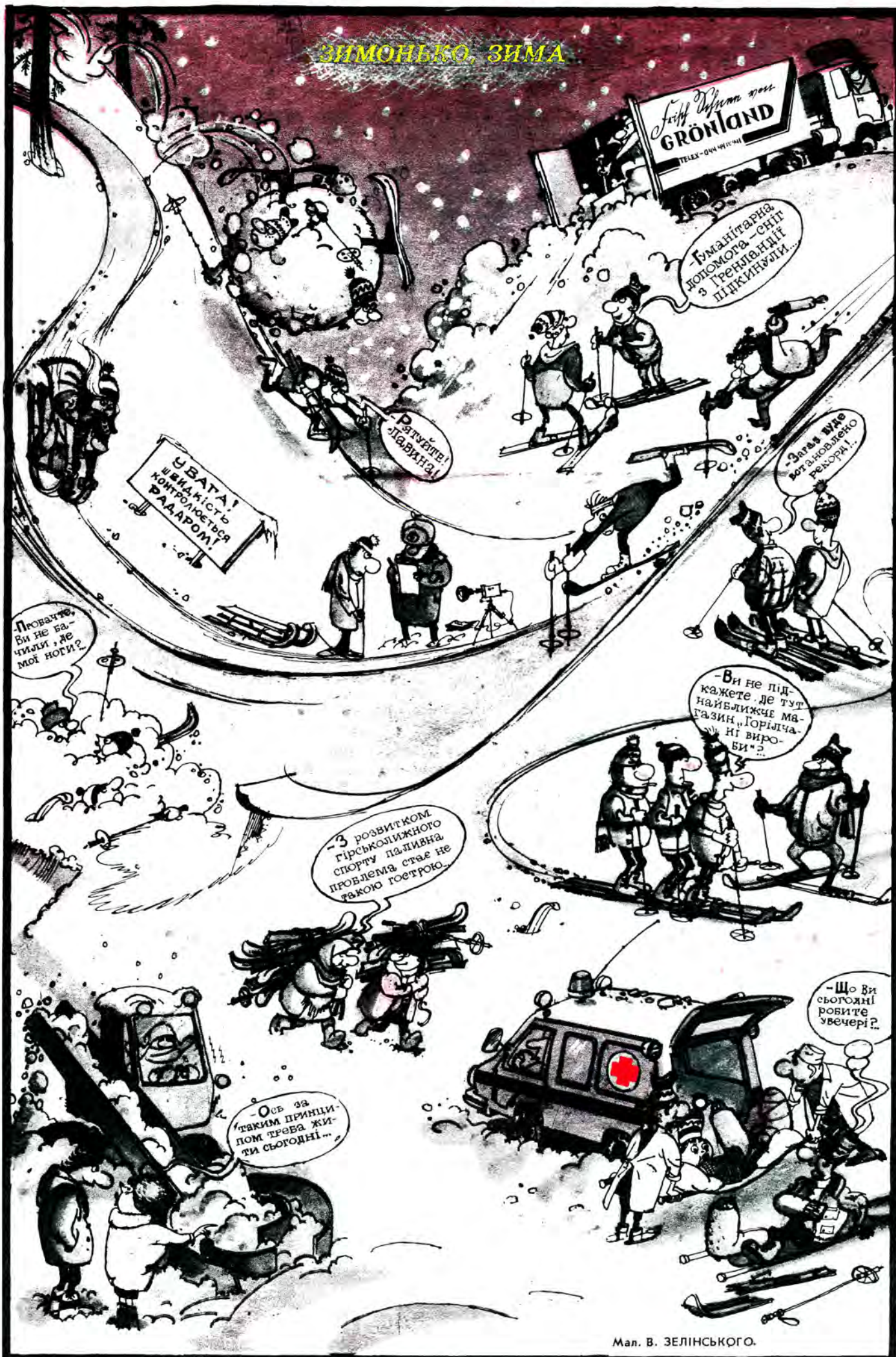
Він тут себе вважає випадковим,
Досада йому тім'я протира:
— Я був би досі ще живим-здоровим,
Якби підсунув смерті хабара...

ПСЕВДОВЧЕНОМУ

Натомлений діяльністю своєю,
Почие тут в науку кандидат,
Тож прямо перед вами під землю
Закопано два рептухи цитат.

МЕТУШЛИВОМУ

Весь вік спішив і метушився —
Полав у пекло, в рай — спізвився.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

НАША РЕКЛАМА

WARTA

Наберіть наш номер:
(0572) 47-12-04,
47-75-84.

Страховий ПОЛІС

Акціонерне товариство
«Українсько-російська
страхова компанія
«Варта».

ПРОПОНУЄМО
СТРАХУВАННЯ:

- нерухомості (квартир, садових будиночків, гаражів),
- комерційних ризиків і договорів,
- автотранспорту і вантажів,
- ризику непогашення кредитів,
- виставок,
- життя і здоров'я громадян на різноманітних умовах та інші види страхування.

Страховий ПОЛІС

Акціонерне товариство
«Українсько-російська
страхова компанія
«Варта».

ПОСТІЙНИМ КЛІЄНТАМ
«ВАРТА» ПРОПОНУЄ:

- пільгове страхування,
- одержання короткострокової безпроцентної позики,
- безкоштовну консультацію,
- аудиторські послуги.

Маємо можливість встановити охоронну сигналізацію в квартирах громадян, де відсутні телефони.

Приходьте до нас:
м. Харків-310000, вул. Раднаркомівська, 3, 4-й поверх
І МИ ЗАВТРА Ж СТАНЕМО НА ВАРТІ ВАШОГО БЛАГОПОЛУЧЧЯ.

ГАРНІЙ ДІВЧИНІ —
ГАРНУ ГАЗЕТУ, ХІБА НЕ ТАК!

Кому ще подобається тижневик,
нагадаємо:
передплату на «Франкову криницю»
приймають усі поштові відділення
України.
Індекс — 61406.
Передплатна ціна — 156 крб. на рік.
Цілий рік триває передплата.

Павло НАНІВ

КОВБАСНІ
МЕЛОДІЇ

Спитали Кліма раз, яка найлучча птиця:
Чи чиж, чи соловей, чечітка чи синиця?
Голодний Клим озвався збаса:
— Найлучча птиця — ковбаса.

[Левко Боровиковський,
український поет XIX ст.]

ВІДБИВНА
Проявила мала донька цікавість дитячу:
— Коли, мамо, будем їсти відбивну свинячу?
— Та вже скоро, — каже мати, — їстимем з корита,
Так картоплю будуть звати, у свині відбиту.

БИЛА МЕНЕ МАТИ
Била мене мати шипшиновим прутом,
Щоб я не стояла з одним баламутом,
А я з ним стояла, а я йому — ласки,
Бо приніс той легінь кілограм ковбаски.

Рідна моя ненько, дорогий мій тату,
Не сваріть за Сенька з м'ясокомбінату,
Бо ж хочете мати на Різдво й до Паски
Файний кусень сала і трохи ковбаски.

Била мене мати арматурним прутом,
Щоб я не кохалась з Сеньком-баламутом,
А я з ним кохаюсь, бо він — моя мрія,
Забгну ковбаски — на нього надія.

ПРО НОСІЯ МУСІЯ

Носій Мусій з ковбасного —
Хлопець акуратний —
Показав своїй бригаді:
Все, на що він здатний:

Обмотався ковбасою,
Язиком телячим,
Запах в штани кіло сала,
Три ніжки свинячі,
В'язку хрону — й, не кажучи,
Ні слова нікому,
Плащ нацупив
Та й подався,
Як завжди, додому.

На прохідній тітка Люба
Його зупиняє:
— Що, Мусію, із штанів
Твоїх визирає?
Ах, злодюга! Ач, хамло!
Ах, носій проклятий!
Так зроблю, щоби тобі
Жінки не видати!

На Колиму попадеш
Або до Сибіру,
Щоб знав: коли красти йдеш,
То май собі міру!

Потрусилася Мусія
Вахтерка сувора
Та й випхала носія
З ковбасного двору.

Зажурився чоловік:
«Як же маю бути?
Отепер уже мені
Тюрми не минути!»

Та вахтерка про хамла —
Нічого нікому,
У валізку все згребла
Й понесла додому.

ФІЛОСОФСЬКА РОЗМОВА

Спитав жінку пан Тиміш:
— Скажи, моя Мурко,
Що з'явилося раніш —
Яечко чи курка?

— Не важливо, що раніш
Появилось нині,
Ти скажи мені скоріш —
В яким магазині!

Мал. О. МІХНУШЕВА

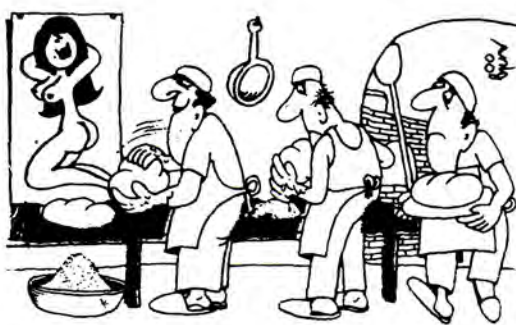
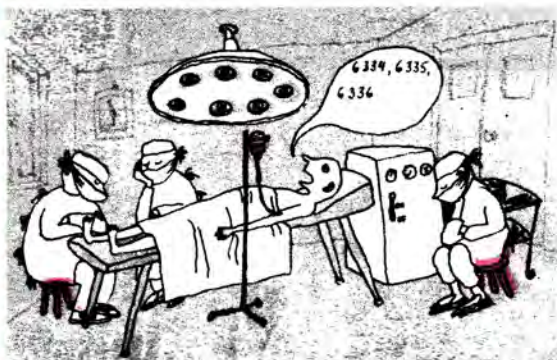
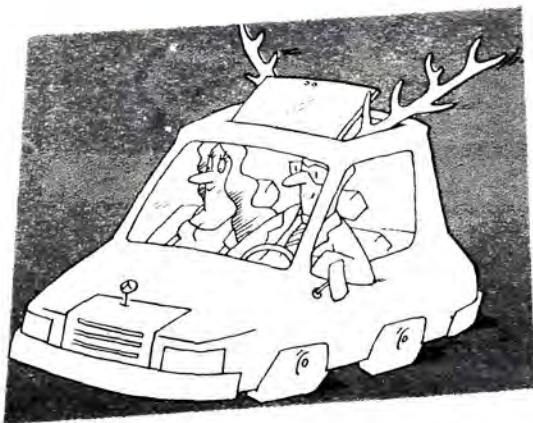

— А тепер ти, очкарику, роздягайся!

Мал. О. ГУЦОЛА

**ІНОЗЕМНИЙ
ГУМОР**

МІСТЕР СМАЙЛІ

Кволий чоловік у ресторані несміливо торкнувся руки людини, що надягала пальто.
— Даруйте, — прокаав він, — ви випадково не містер Смайлі?
— Ні, — невдоволено кинув той.
— Річ у тому, що я — містер Смайлі, а ви зараз надягаєте моє пальто.

ЗАСТРАХУВАВСЯ

Фермер питає у свого сусіда:
— Як ви вважаєте, чи вірно я зробив, застрахувавши свою ферму від вогню і граду?
— Вогонь — це я ще розумію, — відповів сусід, — але як ви зробите град?

СУМНІВИ

— Ви впевнені, що ваш автомобіль справді вкрав обвинувачений? — питає захисник потерпілого.
— Після вашої промови у мене виник сумнів, чи взагалі я мав автомобіль?

ВИПРАВІВ ПОМИЛКУ

Чоловік читає книгу, дружина — газету.
— Ти тільки послухай, — вигукує вона, — у Нью-Йорку один чоловік удень познайомився

**Американські
сміховинки**

з жінкою, увечері одружився на ній, а наступного ранку вбив її!
— Не бачу тут нічого дивного, — флегматично відповів чоловік. — Я теж уранці намагаюсь виправити помилки, які наробив увечері.

ПРОХОДЬТЕ, БУДЬ ЛАСКА

Місіс Мейпл ненавиділа черги, і люди, що намагалися пролізти позачергово, викликали у неї обурення.
Якось, коли місіс Мейпл підходила до каси, один молодик попросив пропустити його, бо, мовляв, дуже поспішає.
— Тим більше, — сказав він, — у мене лише одна банка собачих консервів.
— Проходьте, будь ласка, — голосно дозволила місіс Мейпл, — якщо ви так зголодніли.

ВИГРАВ

Двоє грають у покер.
— Я виграв, — каже один з партнерів. — У мене чотири тузи.
— Ні, виграв я, — заперечує другий. — У мене дві десятки і шість патронів у кольті.

ДУЖЕ ДЕШЕВО

Американець в'їхав на міст на старенькому авто і зупинився перед шлагбаумом. З буди вийшов сторож і сказав:
— Проїзд платний. Долар за машину і долар за пасажира.
Водій подумав, похитав головою і мовив:
— Машину за долар ви ще взяти можете, але долар за мою дружину — це дуже дешево. Менше, ніж за півтора, не віддам.

БУДЬТЕ СПОКІЙНІ...

Джон найнявся на роботу тюремним наглядачем. Перш ніж залишити його на посту, начальник в'язниці нагадав:
— Тут у нас такі відчайдушні підопічні, що постійно треба бути напоготові. Ви впевнені, що зможете на випадок чого справитися з ними?
— Будьте спокійні, — запевнив новачок. — Якщо хто тільки писне, — негайно вилетить геть!

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

ПЕРЕЦЬ № 2 (1369)

Редакційна колегія:

В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАРЕНИЦЯ (директор видавництва), А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ю. ІЩЕНКО (відповідальний секретар), Д. МОЛЯКЕВИЧ, І. СОЧИВЕЦЬ, М. ПРУДНИК, В. ЧЕПІГА (заступник головного редактора).

Засновники: видавництво «Преса України» та трудовий колектив редакції «Перця». Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КП № 457.

Здано до набору 04.01.93. Підписано до друку 21.01.93. Папір газетний. Офсетний друк. **ТИРАЖ 4008 50 ПРИМ.** Зам. 0110202. Ціна договірна © «Перець» 1993-р. Виходить з січня 1927 року.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. Телефони: приймальні 441-82-14, відділу листів та скарг 441-89-38, 441-89-15, художнього відділу 441-89-11.

Для телеграм: Київ Перець. Рукописи не повертаються.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.